

LAPS

Gerrit Rietveld Academie

www.laps-rietveld.nl

[PDF](#)

16-04-2012 - 27-04-2012

Gedachten over de Natuur

Een monument; een excuus; een oase of een pretpark?

Het [00FF00 Grey Roots Workshop](#) affiche heeft studenten van de [Gerrit Rietveld Academie](#) aangezet om na te denken over de natuur. De motivaties die we kregen van studenten laten zien hoe nadenkend en geëngageerd ze zijn geweest met het onderwerp. Hier zijn een paar van de essays die het [Lectoraat Art and Public Space](#) heeft ontvangen van deelnemers van de 00FF00 Grey Roots Workshop.

Dorota Sliwonik

Publieke ruimte, vooral de mogelijkheid om een nieuwe ruimte te recreëren of herdefiniëren, bevangt me.

Voor mij persoonlijk is de ruimte buiten belangrijker dan de overvolle ruimtes van de binnenstad, waar ik mensen wil ontmoeten of naartoe ga om vermaakt te worden.

Een park, een ruimte, wild, onaangetast is iets speciaals. Het is meer dan alleen mensen willen vermijden.

En het is voor mij geen ruimte, waar ik verwacht om intellectueel geïnspireerd te worden door kunstwerken. Dus waarom? Ik ga in dialoog met de natuur en het doet me leven. Maar niet elke open ruimte is zo.

Voor mij is het een uitdaging om een speeltuin te definiëren voor de geest.

Voor mij zal het niet duidelijk “mens gemaakt” zijn, zoals de engelse tuinen.

Of gecultiveerd voor recreatie met brede wegen, die leiden me naar de volgende kiosk; artificiële pretparken zijn goed voor de economie maar niet voor de ziel. Mijn visie is een plaats voor onderzoek en het voelen van de natuur. Niet die rare blote voeten parken. Doe je schoenen uit en neem een wandeling van tien minuten. Deze zijn meestal echt oninteressant.

Wat maakt een Park interessant? De variaties van planten, kleine paden die leiden door het “wild”. Voornamelijk gevormd alsof het zo gegroeid is door de natuur zelf. Je kunt niet voorzien wat er straks zal komen achter de bocht, maar je bent nog steeds geïnteresseerd om de weg te volgen. Maar hoe kun je dat bereiken?

Voor mij is de open ruimte een plek voor ontdekking. Alleen of in kleine groepen. Natuurlijk hebben families andere behoeften dan mensen die het gewoon leuk vinden om met natuur geconfronteerd te worden, zoals ik.

De natuur trotseren zou voornamelijk mijn interesse zijn.

Ik was altijd gefascineerd door door overgebleven plekken, die onderdak boden aan daklozen om te overleven in de wintertijd. Kleine nesten, gemaakt van gevonden

materialen alleen voor essentiële behoeften. Wat zou je meer verrassen dan een oude bank in het bos te zien, die daar staat te wachten om door jou te worden gebruikt. Het maakt de buiten ruimte een huis om door je ziel ontdekt te worden. Kom terug en ontdek het opnieuw, door de seizoenen veranderd de natuur en blijft het nooit hetzelfde.

Dorota Sliwonik is een student in het basisjaar van de Gerrit Rietveld Academie.

Spike Raquette

Ik heb geleefd in dorpen in Italië en Zweden omringd door de natuur en het bos. “Echte” natuur dan, niet een architectonisch ontworpen bos. Natuur is altijd intrigerend en men heeft altijd er omheen gewerkt tot ongeveer de vorige eeuw, toen hebben we de natuur om ons heen laten werken. Het is nogal een absurd idee om weg te nemen wat natuurlijk was, of het aan te passen, om het vervolgens perfect te maken. Perfect vanuit een menselijke perspectief.

Ik heb niet lang genoeg in Nederland gewoond om iets buiten Amsterdam te verkennen, behalve een uitstapje naar de zee. Wat me verraste door gelijkenissen met sommige Italiaanse stranden waar ik ben geweest. Vergeleken andere landen waar ik gewoond heb was er meer ruimte dan mensen en bossen werden voor lief genomen. Nederland is het tegenovergestelde hiervan met voor- en nadelen. Het zou interessant zijn om in een omgeving te werken dat niet een stad is en wat ik niet met Holland associeer. Je kan het zien als Nederlands leren: het is niet essentieel om in Amsterdam te wonen, zeker als je aan de Rietveld studeert. Maar om je omgeving te leren kennen en het naar je voordeel te kunnen gebruiken op artistieke wijze, is het belangrijk en het leren van cultuur helpt daar zeker bij. Van taal tot het weten in welke winkel je wat kan kopen, tot het zien van plekken die niet vlak om de hoek liggen.

Mijn werk bestaat uit teksten en ik gebruik meestal audio of/en installaties. Ik probeer iets te maken, zodat iedereen ervan geniet, maar er ook over nadenkt of het bevraagt op dezelfde manier als ik. Mijn concepten gaan over wat dichtbij mij is, zowel fysiek als wat ik emotioneel ervaar. Deze gebeurtenissen zijn uniek, ja, maar andere mensen hebben gelijke dingen ervaren en kunnen zich daarom naar elkaar verhouden.

Spike Raquette is een tweede jaars student VAV aan de Gerrit Rietveld Academie.

Martha Jager

‘Is onze huidige natuur een monument, een excuus, een oase of een pretpark?’

Het is precies dat allemaal. Ik denk dat natuur wordt gemaakt door je confrontaties met de natuur en de percepties van deze confrontaties. Het is voor mij merkwaardig mooi dat zelfs die delen van de natuur door de mens gemaakt voor onverwachte situaties kunnen zorgen. Zoals steden het lied van de vogels veranderen, zo veranderen de bossen het tempo van mensen, dus kan het artificiële nog steeds natuurlijk zijn, dat is waarom het ons nog steeds zo aantrekt.

Ook al zijn er verschillende redenen, we *gaan* naar de natuur en bezoeken het alsof het niet deel is van onze normale omgeving. Ik reis vaak naar de natuur om de hectiek van de stad te ontvluchten om precies dat te vinden, maar in verschillende gradaties en in een andere omgeving. In die zin is de natuur misschien veranderd, waar het ooit een vlucht was van de moderne romantische wandelaar, is het nu een extensie van het hectische stadsleven.

Martha Jager is een eerste jaars student Beeldende Kunst aan de Gerrit Rietveld Academie.

Fernanda De Andrade

De huidige natuur is een pretpark. Mensen gebruiken het niet meer als een plek voor beschutting, toilet of om

eten bij elkaar te verzamelen. Vandaag de dag hebben mensen de natuur nodig voor verschillende dingen, bijvoorbeeld om te ontsnappen, voor een verandering van omgeving of om te ontspannen.

Als een deelnemer aan het nu, hoe verhoud ik mij tot de natuur?

Ik zie mijzelf als een natuurmens. Een natuurmens is iemand die verkent, onderzoekt, praat over en omringd is door natuur. Voor mij is natuur een van de grote inspiraties. Wat ik het meest interessant vind is haar uniciteit. Bijvoorbeeld elke boom van dezelfde soort ziet er anders uit, maar is toch hetzelfde. Elk deel van de natuur is uniek. Vormen herhalen elkaar, maar zijn niet zoals bakstenen in een muur.

Fernanda De Andrade is een tweede jaars student in de DOGtime afdeling van de Gerrit Rietveld Academie.

Elize Rietberg

Als ik in het vliegtuig over Nederland kijk, verbaast het mij keer op keer weer hoe alles een structuur heeft, een vaste plek. Een hokje waarin er leven binnen grenzen mag bestaan. Deze structuur is zeer duidelijk en vreselijk aanwezig. De manier hoe wij ons land verdeeld hebben en hoe wij stad en natuur een vaste plek geven, heeft een grote invloed op hoe wij in het dagelijks leven met elkaar communiceren en hoe wij hieraan conclusies verbinden. Wij willen duidelijkheid, to the point. Maar het zijn losse stukken, fragmenten. Disciplines zijn gescheiden, beroepen zijn gescheiden, ons denken en voelen gescheiden. Maar dat is niet meer van deze tijd. Als er een toekomst moet zijn voor deze aarde en Nederland, is het wel beginnen met het bewust worden dat alles met elkaar in verbinding staat. Het is een continue wisselwerking tussen onze manier van denken en ons inrichten van het landschap. Deze zijn als geen ander met elkaar verbonden. Het typische 'hokjesdenken' ziet men gelijk terug in onze indeling.

Deze diepgewortelde drang om controle uit te oefenen en grip te hebben op onze omgeving is overheersend, maar ook eenzijdig dat we weleens vergeten dat er tal van verschillende manieren zijn om de natuur te benaderen en te ervaren. Belangrijk is dan ook om veel te reizen naar andere delen van de wereld om een compleet andere benadering te ontdekken. Mensen in het oerwoud van Zuid-Amerika hebben zeker mijn ogen geopend, voor hen is de natuur de kern en oorsprong van het leven. De natuur moet je bij uitstek zeer dankbaar zijn voor alles wat het aan waardevolle schatten heeft gegeven.

Wat mij vooral erg bezig houdt is onze houding naar de natuur toe. We zouden tal van vragen aan onze oorsprong kunnen stellen waarvan we ontzettend veel van zouden kunnen leren. Deze nederige houding zal men in Nederland opnieuw moeten ontdekken wil men verder komen in deze tijd. Doordat we pal over onze natuur heen walsen gaan we voorbij aan onszelf. Want hoe graag we misschien zouden willen, eeuwig leven is niet voor ons weggelegd, en dat is maar goed ook. Het bewust worden van onze sterfelijkheid, de cyclus van het leven, is iets wat we direct in de natuur om ons heen kunnen zien, maar vaak niet willen zien. Wat is nieuw leven zonder sterven?

Het mooie vind ik altijd dat hoe hard mensen ook hun best doen om afstand te nemen van de oorsprong, de natuur, deze behoeft toch altijd blijft. Want wie zit er niet tijdens een zonnige dag in het Vondelpark? Of handdoekje naast handdoekje op het strand in Scheveningen? Wat is het dan toch wat we daar wel vinden en niet in een koekblik op de snelweg? Hoe kunnen we bewust worden van waar we vandaan komen en naartoe gaan? Wat kunnen we leren van de natuur zonder gelijk ervan te willen profiteren? Hoe kunnen we stad en natuur met elkaar laten overvloeien zonder scherpe grenzen?

Elize Rietberg is een eerste jaars student TXT aan de Gerrit Rietveld Academie.

Margarita Tristi

Natuur als een monument

Een excuus

Een Oase

Of een pretpark?

Natuur is altijd het sterkste punt van referentie die we gehad hebben.

In welke vorm of op welke manier dan ook proberen we haar te imiteren, te veranderen, te reproduceren, te veroveren.

Maar we worden altijd beïnvloed door haar op elke manier.

Onze omgeving definieert onze acties, creativiteit, percepties, waarde systemen.

Vandaag worden we omringd door de stedelijke omgeving, die onze esthetiek vormt.

Wat is dan de natuur zijn rol?

Wat er van haar over is, wat we van haar hebben gemaakt.

Deze vragen verschijnen in zelfs de meeste primaire vormen van artistieke creatie.

Een verandering van omgeving geeft de mogelijkheid om onze zienswijze van vorm, perspectief, schaal, context te veranderen.

Margarita Tristi is een student in the het basisjaar van de DOGtime afdeling van de Gerrit Rietveld Academie.

Hrafnhildur Helgadóttir

Wat is natuur? Het is bij verre de vraag die ik mijzelf het meeste stel.

Ik ben geboren en getogen in IJsland, een land befaamd om zijn wilde natuur als een wrede realiteit, maar ook een product. En zoals zoveel andere dingen, begon ik door het verlaten van IJsland te denken over wat Natuur echt is, gefrustreerd met het wonen in een land, zoals Nederland, waar er helemaal geen echte Natuur lijkt te zijn.

Dit is een definitie die ik goed vind wanneer ik probeer te beantwoorden: Wat is Natuur?

(Natuur met een hoofdletter N)

“Die delen van de visuele wereld die niet gecreëerd zijn door mensen en waargenomen kunnen worden door de zintuigen.”

Dit geeft mij een fragiele basisvorm om te beginnen met denken, maar Natuur is een concept dat ik elke dag anders begrijp en anders zal zijn dan die van iemand anders. Het definiëren van natuur heeft veel te maken met geologie. Natuur is anders en ik heb een hele gelimiteerde ervaring. Natuur is een sociaal construct.

Met onze woorden wordt het gedefinieerd en gerecreëerd.

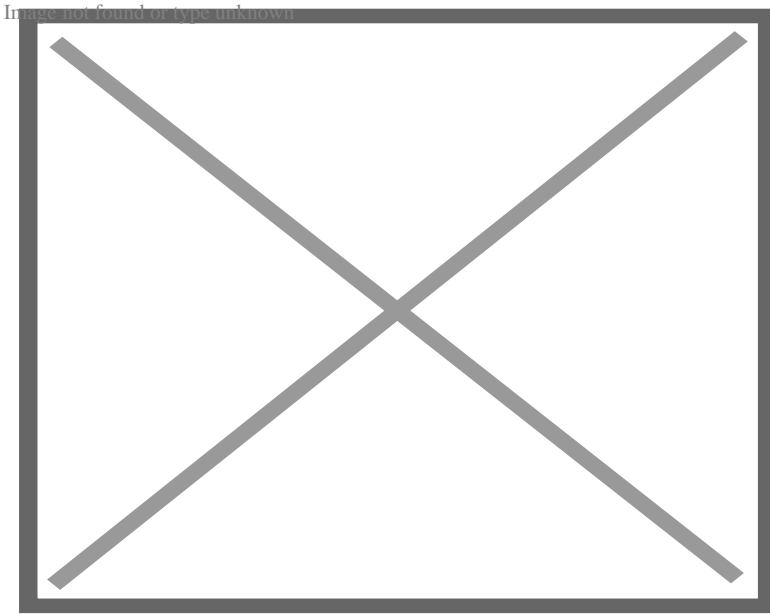
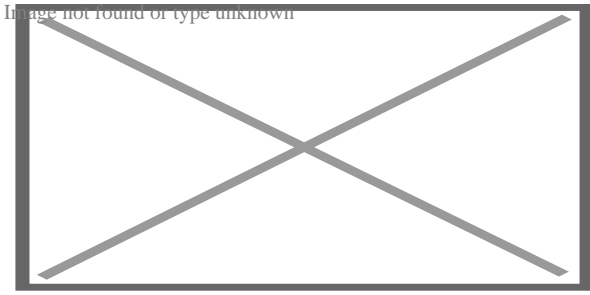
Een tijd was ik opzoek naar Natuur in Amsterdam. Ik heb ook een definitie van Natuur, die gebaseerd is op het gevoel van in de Natuur zijn. Het Amsterdamse Bos was een plek die ik bezocht. Het had al de kwaliteiten van een bos en ik was verrast dat als ik mijn definitie van Natuur volgde, het Amsterdamse Bos geen Natuur is. Het is gemaakt door de mens!

Dit wekt tegenstrijdigheden in mij op.

Misschien zouden we moeten denken over deze basisvragen: Is het Amsterdamse Bos Natuur of niet?

En wat maakt het Natuur en wat maakt het iets anders, en wat zou het anders kunnen zijn?

En door dit te achterhalen wordt het Amsterdamse Bos ook een metafoor voor heel veel andere dingen in deze verwarrende wereld waar mensen zo'n grote stempel op drukken.

Hrafnhildur Helgadóttir is een derde jaars student Beeldende Kunst aan de Gerrit Rietveld Academie.

Mark Vennegoor

De natuur is van ons allemaal. Maar wie bepaalt? Hoe het ontstaat is een natuurlijk proces dat veel zegt over mensen en cultuur.

Nederland staat bekend om het poldermodel. Iets wat terug te zien is in de natuur. Echter, ieder voor zich bepaalt vervolgens hoe het de natuur nuttigt.

Een voor mij interessante vraag is hoe ik “mijn” natuur creëer? Wat verwacht ik van “mijn” natuur? Hoe wil ik in verhouding met de natuur staan?

Waar realiseer ik mijn natuur en hoe verwerk ik natuur in dat wat ik maak en wie ik ben?

Natuur is voor mij een consumptie goed, materiaal en medium. Of het nou de Amazone is of het Amsterdamse Bos.

De vraag is: “Hoe (ver)vorm ik “onze” natuur?”

Mark Vennegoor is een tweede jaars student in de DOGtime afdeling van de Gerrit Rietveld Academie.

Tanya Spaan

Toen ik twaalf jaar geleden voor het eerst het Amsterdamse Bos zag, vond ik dit een rare plek. Het is geen bos voor mij, wel een vreemd park. Twee jaar geleden zag ik een boekje over het Amsterdamse Bos in de Rietveld bibliotheek, en was gelijk geïntegreerd. Nu ik de Grey Roots aankondiging zag, wilde ik graag meedoen. Land Art, is dat een interesse van mij? Ik hou van buiten zijn. Wat is dit bos/park voor mij en hoe verhoudt zich dit tot kunst maken? Graag exploreer ik al deze vragen.

Tanya Spaan is een eerste jaars student Fotografie aan de Gerrit Rietveld Academie.

De 00FF00 Grey Roots Workshop zal van 16 april tot 27 april 2012 plaats vinden in het [Amsterdamse Bos](#). In het najaar van 2012 zal er een tentoonstelling zijn en een publicatie uitkomen van het werk van de participanten van de workshop. De workshop is een samenwerking van het Lectoraat Art and Public Space met het Amsterdamse Bos en de Gerrit Rietveld Academie.

No related posts.